

Uchwała Nr 632/LXIII/2014
Rady Miasta Ostrołęki
z dnia 26 czerwca 2014 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę wniesioną
do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

Na podstawie art. 18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) i art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz.270 ze zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1.

1. Rada Miasta Ostrołęki udziela odpowiedzi na skargę Pani Aleksandry N. na uchwałę Nr 574/LIX/2014 Rady Miasta Ostrołęki z 24 kwietnia 2014r. w sprawie ustanowienia Ojca Świętego Jana Pawła II Patronem Miasta Ostrołęki.
2. Odpowiedź na skargę, o której mowa w ust. 1, stanowi załącznik do uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Ostrołęki

Dariusz Maciak

Załącznik do uchwały
Nr 632/LXIII/2014
Rady Miasta Ostrołęki z dnia 26 czerwca 2014r.
w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę
wniesioną do Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

Skarżący: Aleksandra N.

ul. B.

07-410 Ostrołęka

Strona przeciwna: Rada Miasta Ostrołęki

Pl. Gen. J. Bema 1

07-400 Ostrołęka

Odpowiedź na skargę

Po zapoznaniu się ze skargą pani Aleksandry N. na uchwałę Nr 574/LIX/2014 Rady Miasta Ostrołęki z dnia 24 kwietnia 2014r. w sprawie ustanowienia Ojca Świętego Jana Pawła II Patronem Miasta Ostrołęki wnosi się o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

Pani Aleksandra N. złożyła skargę na uchwałę Nr 574/LIX/2014 Rady Miasta Ostrołęki z dnia 24 kwietnia 2014r. w sprawie ustanowienia Ojca Świętego Jana Pawła II Patronem Miasta Ostrołęki (błędnie wskazano datę uchwały) zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj. naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 7 Konstytucji RP, poprzez niezasadne przyjęcie, iż Rada Gminy wyposażona jest w kompetencję do ustanawiania patrona religijnego gminy; art. 9 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 25 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1 i 6 Konstytucji RP, poprzez naruszenie wolności sumienia i wyznania, ustanawiając patronem gminy, patrona religijnego jednego z wyznań religijnych (rzymskokatolickiego), którego skarżąca wyznawczynią nie musi i nie ma obowiązku być. W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżanej uchwały w całości i zasądzenia kosztów postępowania przed sądem administracyjnym od organu administracji publicznej według norm przepisanych.

Zdaniem skarżącej „Sprawy religijne nie są przedmiotem działania samorządu terytorialnego, który nie może któremukolwiek z członków samorządowej wspólnoty mieszkańców narzucać konkretnej doktryny religijnej czy wyznaniowej, związanych z nimi symboli, przekonań, wierzeń oraz ustanawiać prawo pod dyktando, czy też wymóg jakiegokolwiek kościoła lub związku wyznaniowego. Wśród mieszkańców są osoby różnych religii i wyznań, są osoby bezwyznaniowe oraz niepodzielające żadnej wiary . W działaniu Rady Miasta jest jeszcze ważna dla mieszkańców kwestia wiarygodności działania władzy. Zdaniem skarżącej gdyby władze Miasta Ostrołęki respektowały zasady rzetelności, rozwagi, praw „innych” oraz rozumiały istotę dialogu międzykulturowego nie musiałyby sięgać po fasadowe, populistyczne, jarmarczne działania efektywnie naruszające podstawowe prawa jednostek, w tym realnego prawa skarżącej do wyboru wzorców światopoglądowych wedle własnego uznania(...). W ocenie skarżącej zaskarżona uchwała, w sprawie ustanowienia Jana Pawła II patronem Miasta Ostrołęki, nie należy do aktów o charakterze intencyjnym, ma na celu ustanowienie patrona miasta o charakterze narzucającym patronat wyznaniowy, w tym osobom o odmiennych światopoglądzie lub wyznaniu. Analiza jej lakonicznej treści prowadzi do wniosku, iż mimo, że jest ona aktem skierowanym na zewnątrz gminy-miasta w konsekwencji nielegalnie wkracza w osobisty interes skarżącej. Z skarżonej uchwały można wywieść, iż ma ona na celu zdecydowaną ingerencję w sferę indywidualnych uprawnień lub obowiązków członków wspólnoty samorządowej i stwarza niemoralną sytuację dla osób

respektujących zasady państwa prawnego i poszanowania prawa obowiązującego, jaką stara się być skarżąca. Rada Miasta Ostrołęki uchwalając skarżoną uchwałę bezprawnie wkracza i narusza obszar kształtowania światopoglądu i sumienia skarżącej, a tym samym narusza konstytucyjną wolność obywatelki Miasta Ostrołęki w obszarze światopoglądu, przekonań religijnych i filozofii życia.”.

W ocenie rady miasta skarga nie znajduje uzasadnienia. Już na początku należy stwierdzić, że przymiot strony w postępowaniu sądowo-administracyjnym w rozumieniu art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990r.o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013r., poz. 594, ze zm.), zwanej dalej u.s.g., jest ukształtowany na innych zasadach niż w postępowaniu administracyjnym. Wnoszący skargę powinien wykazać nie tylko interes prawny lub uprawnienie, ale także naruszenie tego interesu lub uprawnienia. Interes ten powinien być konkretny i realny, a związek pomiędzy własną, indywidualną sytuacją prawną skarżącego a zaskarżoną uchwałą musi skutkować ograniczeniem lub pozbawieniem danego podmiotu konkretnych uprawnień lub nałożonych obowiązków.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 października 2013r. I OSK 1209/13 (LEX nr 1391696) wskazał, iż „Podmiot, skarżąc uchwałę organu gminy na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g., musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a jego konkretną, indywidualną sytuacją prawną. Musi udowodnić, że zaskarżona uchwała poprzez naruszenie prawa jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę prawnomaterialną (wynikającą z konkretnie wskazanego przepisu prawa materialnego), pozbawia go pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. O powodzeniu takiej skargi przesądza wykazanie przez stronę skarżącą naruszenia przez organ konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na jej sytuację prawną. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Kryterium interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g., musi być oceniane w płaszczyźnie materialnoprawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej a zaskarżonym aktem.”

O naruszeniu interesu prawnego w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. rozstrzyga zmiana w sytuacji prawnej skarżącego (wyrok NSA z dnia 20 listopada 2009r. II OSK 1305/09).

Przepis art. 101 u.s.g. powiazał legitymację skargową z interesem prawnym istniejącym w dniu wejścia w życie zaskarżonej uchwały (wyrok NSA z dnia 4 listopada 2009r. II OSK 1387/09).

NSA w Warszawie w wyroku z dnia 12 marca 2013r. I OSK 1761/12 (LEX nr 1311573) stwierdził, iż „Skarga złożona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*, a do jej wniesienia nie legitymuje ani sama ewentualna sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też ewentualny stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia. Dlatego też skarżący musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jego konkretną, indywidualną sytuacją prawną. Musi on udowodnić, że zaskarżona uchwała poprzez naruszenie prawa jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę prawnomaterialną (wynikającą z konkretnie wskazanego przepisu prawa materialnego), pozbawia go przykładowo pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację.”

Na użytek tej sprawy warto wskazać wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 lutego 2013r. II SA/Go 923/12 (LEX nr 1311186), w którym Sąd przyjął, iż „1.Uchwała w sprawie nadania honorowego obywatelstwa gminy należy do aktów o charakterze intencyjnym. Jej treść sprowadza się wyłącznie do nadania honorowego obywatelstwa, a zatem wyraża ona intencję organu stanowiącego gminy do uhonorowania wskazanej osoby za zasługi dla gminy opisane w uzasadnieniu uchwały. Nie można z jej treści wywieść, iż ma ona na celu ingerencję w jakikolwiek sposób w sferę indywidualnych uprawnień lub obowiązków skarżącego czy członków wspólnoty samorządowej -mieszkańców gminy. Nie wynika z niej ani żaden obowiązek ani zakaz, nakaz czy ograniczenie jakiegokolwiek uprawnienia skarżącego indywidualnie czy jako członka wspólnoty samorządowej. 2.Skarga w trybie przepisu art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*. Przynależność do wspólnoty gminnej i wynikające stąd obowiązki czy uprawnienia nie stanowią źródła interesu prawnego, którego naruszenie uzasadnia wniesienie skargi na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g., o ile zaskarżona uchwała nie wywołała żadnych negatywnych skutków w sferze uprawnień lub obowiązków, mających źródło w prawie materialnym. 3.Sądowa kontrola działań administracji nie może być utożsamiana z uprawnieniem każdego obywatela do zaskarżenia do sądu administracyjnego każdego rozstrzygnięcia (uchwały, decyzji, czynności) organu administracji publicznej, co do którego subiektywnie ocenia je on jako naruszające porządek prawny, a które nie dotyczy bezpośrednio jego sytuacji prawnej. 4.Twierdzenia strony skarżącej o niezgodności z prawem uchwały sąd administracyjny może weryfikować dopiero po stwierdzeniu, że skarga na uchwałę została wniesiona przez legitymowany podmiot. Na etapie oceny legitymacji skargowej kwestia zgodności z prawem zaskarżonej uchwały nie jest przez sąd badana, skoro drogę do takiej kontroli otwiera dopiero skutecznie złożona skarga.

Tym samym kwestia zgodności z prawem uchwały nie może być podstawą do stwierdzenia istnienia (lub nieistnienia) legitymacji skargowej podmiotu kwestionującego tę uchwałę.”

W ocenie rady miasta skarżąca nie wskazuje na czym konkretnie polegałoby naruszenie jej uprawnień. Zaskarżona uchwała nie nakłada na skarżącą ani na mieszkańców miasta żadnych obowiązków, nie ogranicza konstytucyjnie chronionych praw takich jak wolność sumienia i wyznania. Nie zmienia też sytuacji prawnej skarżącej i wbrew jej twierdzeniom nie narusza jej prawa do wyboru wzorców światopoglądowych według własnego uznania, nie jest w żadnym przypadku aktem religijnym, nie jest też prawem miejscowym, ma charakter intencyjny.

Stosownie do art. 53 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdemu zapewnia się wolność sumienia i religii. Zgodnie z ust. 6 tego artykułu nikt nie może być zmuszany do uczestniczenia ani do nieuczestniczenia w praktykach religijnych.

W myśl art. 9 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności każdy ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania; prawo to obejmuje wolność zmiany wyznania lub przekonań oraz wolność uzewnętrzniania indywidualnie lub wspólnie z innymi, publicznie lub prywatnie, swego wyznania lub przekonań przez uprawianie kultu, nauczanie, praktykowanie i czynności rytualne (ust. 1). Wolność uzewnętrzniania wyznania lub przekonań może podlegać jedynie takim ograniczeniom, które są przewidziane przez ustawę i konieczne w społeczeństwie demokratycznym z uwagi na interesy bezpieczeństwa publicznego, ochronę porządku publicznego, zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób (ust. 2).

Wolność religii to wolność wyznawania lub przyjmowania religii według własnego uznania. Obejmuje ona także wolność uzewnętrzniania swych przekonań religijnych indywidualnie lub grupowo, publicznie lub prywatnie, a także uprawiania kultu i uczestniczenia w obrzędach.

Wolność sumienia to możliwość przyjęcia innego światopoglądu niż religijny. Istotną gwarancją w tej dziedzinie jest konstytucyjny zakaz wymogu ujawniania przez obywateli swego światopoglądu, przekonań religijnych lub wyznania.

W ocenie rady miasta wskazane w zarzutach skargi przepisy prawa nie zostały naruszone.

O zasługach Jana Pawła II jako wielkiego, wybitnego Polaka napisano i powiedziano już tyle, że wyliczanie jego zasług dla kraju byłoby w tym miejscu zbędnym powtórzeniem.

Warto zwrócić uwagę, iż w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa (pismo z dnia 25 kwietnia 2014r.) skarżąca stwierdziła : „, Karol Wojtyła zapewne dla katolików jest/był kimś innym niż dla pozostałych ludzi, dla których był wyłącznie mądrym, pięknie deklarującym polskość człowiekiem, był osobowością publiczną i polityczną wspierającą demokratyzację życia w Polsce i jej integrację z Unią Europejską oraz był oczywiście reprezentantem Państwa Watykańskiego, ale tylko i aż tyle”. Ta uwaga skarżącej wydaje się istotna z tego względu, iż paradoksalnie nie odmawiając temu wybitnemu Polakowi zasług, ostatecznie neguje je tylko dlatego, że był przedstawicielem Kościoła.

Stawiając sprawę w ten sposób, w jaki prezentuje skarżąca należałoby m.in. usunąć postaci świętych z niektórych herbów miast polskich, zmienić nazwy ulic, imiona szkół, odebrać honorowe obywatelstwa miast (gmin), zmienić ustanowione już patronaty.

Patronat to roztoczenie, sprawowanie opieki, protektorat.

W rozumieniu rady miasta ma on charakter honorowy. Rada miasta odwołuje się do osoby szczególnie zasłużonej dla kraju, głoszącej tak uniwersalne hasła jak prawda, sprawiedliwość, równość, miłość bliźniego itp. Patronat miasta niczego nikomu nie narzuci, niewątpliwie przysporzy splendoru miastu.

Wobec powyższego wnosi się jak na wstępie.